

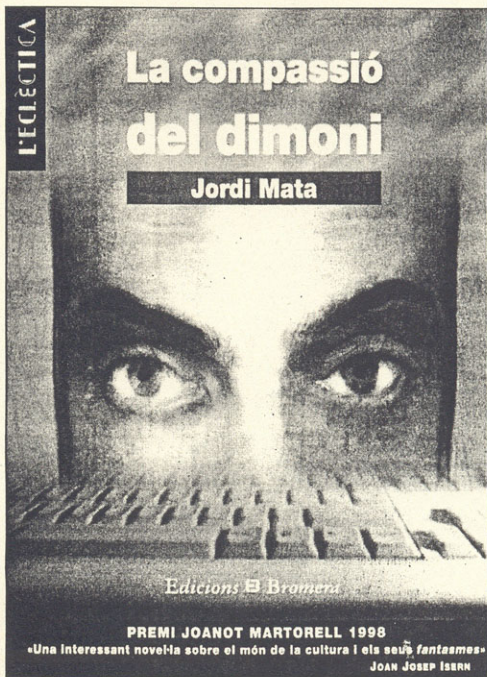
El dimoni serveix la venjança en plat fred

La compassió del dimoni, de Jordi Mata, ha sigut guardonada amb el Joanot Martorell

Bromera acaba de publicar l'esperada novel·la guardonada amb el Premi Joanot Martorell 1998, *La compassió del dimoni*. Aquesta ha sigut la primera novel·la que publica Jordi Mata des que fa dos anys va guanyar el Sant Jordi amb *El misteri de Berlin*, novel·la que també serà publicada pròximament per l'editorial.

TONI SARAGOSSÀ

Arran de ser guardonat amb el Premi Sant Jordi, ara fa dos anys, amb la seua novel·la *El misteri de Berlin*, Jordi Mata, el seu autor, fou el blanc de les ferotges crítiques que li etzibà des de la trona vellutada de les pàgines de cultura de la «premsa especialitzada», on reposa el cul d'algun crític que, manllevant el poder a Déu, decideix què és bo i què és dolent en literatura, com «un senyor o uns senyors amb uns interessos i una ideologia fan i desfan perquè sí». No obstant això, i per això mateix, resulta evident que els llampecs enfurismats amb què dedicà el llibre de Mata amagaven l'angoixadora mediocritat de l'amo d'aquelles paraules. Dos anys més tard, doncs, Jordi Mata ha sigut el guanyador del Premi Joanot Martorell 1998 amb la seua darrera novel·la *La compassió del dimoni*, on retrata amb una arravatadora cruessa l'ascensió del *grimpa* sense escrúpols que, aprofitant el moment oportú que sovintegen en una societat mediocre, assolix un grau de poder en el món de les lletres, semblant a l'elevat grau de la seua ambició. El bon lector, però, ha d'estar-hi ben alerta, perquè no es tracta de qualsevol, com tampoc no és el retrat fidel de ningú conegut; és la viva imatge de l'intel·lectual d'arrels que igual pot perdonar la vida a l'escriptor i llibre, com abocar-los a la foguera. Clar és que tot açò tampoc no és res de nou en aquestes contrades, com tampoc és nou per aquelles altres. Ens hem d'adonar que vivim uns temps massa *lights*, descremats, absents de colesterol i sense suc ni bruc; temps, doncs, que és dominant per camarilles i capelletes on s'agombolen

Cada volta que el jove escriptor Jordi Mata escriu un llibre li atorguen un premi. Foto: ARXIU.

«eixams de comares enganxades com llepesses a la literatura, extraordinàriament enteses en els valors espirituals (desitgen que tot bon escriptor ho siga per la gràcia divina, no per la gràcia humana) i ben orientades estèticament» (Witold Gombrowicz, *Ferdydurke*). Són, sens dubte, aquests els fantasmes de què encara manca la literatura; són aquests els espectres (fatxendes, traïdors, venjadors, i altres herbes) que, com en un malson, boicotegen l'oportunitat perquè es puguin manifestar les noves idees, que tanquen l'es-

pai que necessiten les noves generacions d'escriptors que han d'agafar el relleu que els correspon. Amb rotunditat, amb quirats d'intel·ligència, i dominant en cada moment, en cada línia, l'argument, les peces que hi mou, l'endimoniada trama orrida, i els recursos narratius, Jordi Mata ha escrit un llibre apassionant, amb una història interessant, si més no, que aconsegueix rematar esplèndidament en un final sorprenent, inesperat, saborósíssim. El lector és qui ha de dir la seua després d'haver llegit la novel·la.